

Door Maurijn de Vries

TEGELTJESTEKEN DIE HOUT SNIJDEN

Classic Race weekend 7-8 september te Etten Leur

Op vrijdagavond 7 september sprong ik op mijn fiets op weg naar Marc Weijtens, mijn racehelm en handschoenen in de fietstas. We zouden die avond nog even alles doornemen en een proefrit doen; de tweede editie van de VGBM Classic Race in Etten Leur stond dit weekend namelijk op het programma. Een thuiswedstrijd voor de harde kern van Scuderia Cazzo Vecchio

In de afgelopen jaren was de Cazzo Laverda vaak te vinden op de diverse circuits. Bikers' Classics,

Ducati Clubrace, Mettet, maar ook de 3 uren van Oss werden aangedaan. In Oss 2014 was ik voor de eerste keer co-piloot op de zwaar gepimpte tweecilinder (1050cc!). Maar helaas, het bleef toen beperkt tot een handjevol ronden. Het blok bleef niet oliedicht door de brute krachten. Inmiddels is dat probleem allang de wereld uit en blijkt alles onder controle te zijn de laatste jaren.

De afgelopen twee jaar bleek de circuitdag op Mettet voor Marc geen gelukkige combinatie (zoals jullie al eerder konden lezen in ons fraaie clubmagazine). Om kort te gaan, het vertrouwen was even weg en een -

02

03

04

01 - Sta je dan een kwartier lang als startblok

02 - Target in zicht! Zo nu en dan een duel, altijd leuk

03 - Het vertrouwen kwam weer rap terug bij Marc

04 - De teammanager had weer zorg gedragen voor goede sponsoring!

zo nu en dan - pijnlijke schouder ervoor teruggekomen. Eerder dit jaar werd de altijd goed gemutste en onvermoeibare Edgar van Egmond in het krappe zitje 'gehesen' om tijdens de Ducati Club Race 2018 de gaskabel flink op te rollen en de honneurs waar te nemen. En dat deed meneer tijdens zijn debuut, met een rondetijd van 2:05 ging hij als de brandweer en als vierde over de meet in de Euroclassics, net geen prijs. Deelnemen aan de 3-uurs in Etten Leur was een uitgelezen kans om zelf weer eens de clip-ons ter hand te nemen, Marc had me dus gevraagd als co-piloot.

De spanning stijgt...

Nadat Marc de boel had opgewarmd was het mijn beurt om een paar blokkies rond te gaan op die vrijdagavond voor de racedag. Hij liep als een zonnetje. Vol vertrouwen werd de boel verder klaargezet voor de volgende dag en reden we terug naar Breda. Ter afsluiting van deze succesvolle voorbereiding deden we nog een glaske in het biercafé om de hoek en spraken elkaar moed in. "Meedoen is belangrijker dan winnen", "uitrijden is het doel", "de boel recht en heel houden"... en zo nog wat tegeltjesteksten.

Het CSV team was al aanwezig op het circuit en had een plekje gevonden op de geïmproviseerde paddock. Na mijn aan-

05

komt snel het pak aan en richting de keuring en inschrijving. Onderweg nog even de hand geschud van Jan Oosting, altijd leuk om een 'oud' clublid te ontmoeten. Het inschrijven ging vlot, net als de keuring. Aan alles is te merken dat de organisatie (SAM) vooral plezier wil hebben én maken met een leuke groep motorsportliefhebbers. Wedstrijdleider Franz Heemeijer wist daar wel raad mee. Natuurlijk viel aan de gebruikelijke instructies niet te ontkomen. Nadat we voorzien waren van de benodigde stickers konden we ons gaan opmaken voor de 'vrije training'.

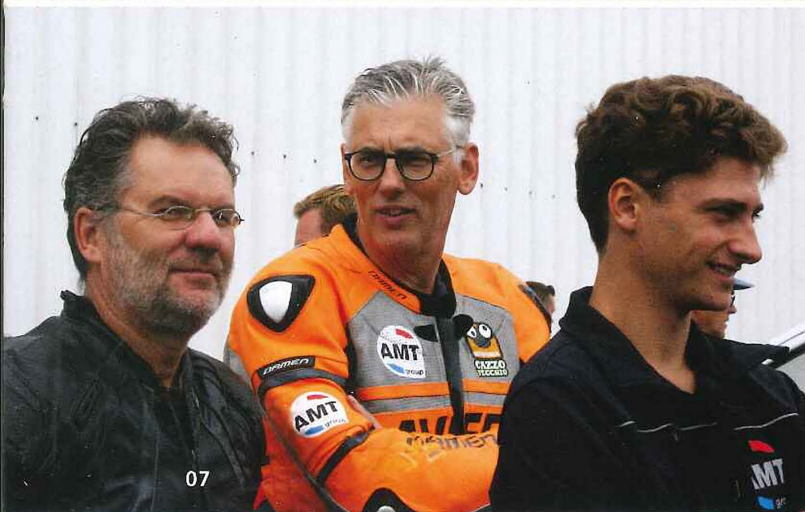
De broer van Marc, Paul, was ook toegetreden tot de crew. Als teammanager was zijn eerste daad gelijk ook de beste van die dag: bakkie koffie inschenken voor de coureurs met daarbij een lekker worstenbroodje. Hans van der Lem was ook van de partij en had zijn camera al in de aanslag, hij zou het beeldverslag voor zijn rekening nemen. Marc begon aan zijn vrije training, we hadden een dikke 3 kwartier. Na een rondje of 10 op het nagenoeg rechthoekige baantje (4x rechts) kwam Marc binnen voor de eerste wissel. Omdat het alweer een paar jaar geleden was dat ik op deze Laverda gereden had, en mijn eigen Laverda's in de lappenmand staan dan wel liggen, voelde ik een ouderwets gelukzalige opwindning in mijn lijf. Het blijft namelijk een van de mooiste dingen om te doen: rijden op een

05 - En we zijn weg pal naast de Laverda Jota van team Kloppers/Eekhuis

06 - Het publiek stond één rij dik waardoor ze het spektakel optimaal konden aanschouwen

07 - Rijdersbriefing, kwestie van aandachtig luisteren

08 - Als een mes door een pak boter

Laverda. De Spartaanse zit wende snel net als het eenvoudige baantje. Beetje voelen en kijken waar je rempunten liggen, hoe en waar in te sturen, de Laverda had er zin in, dat was goed voelbaar. Na een rondje of 5 reed ik op het kortste rechte stuk

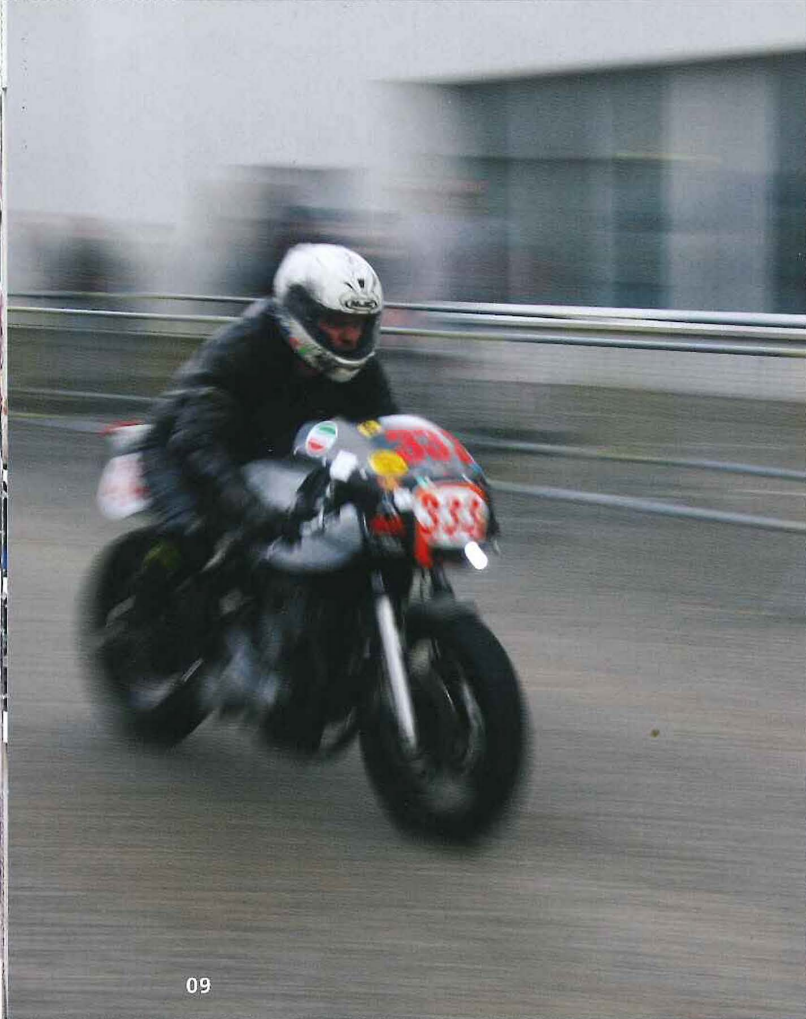
één van de mooiste dingen om te doen; rijden op een Laverda

iets van de ideale lijn en voelde de te diepliggende putdeksel. Poef... weg vermogen, direct de koppeling in, even laten uitrollen en na het ronden van de leukste bocht van het circuit liet ik de koppeling weer opkomen in de hoop weer leven in de Laverda te krijgen. Maar helaas. Hè, heb ik weer! Ik dacht meteen terug aan Oss een paar jaar eerder, weer pech. Een snelle inspectie leverde niet veel op, zag niet direct iets loshangen, de startmotor ging wel rond, benzine genoeg... Wachten dan maar tot ze me oppikken met de 'platte kar'.

Met nog een half uur te trainen duurt dat wachten dan een eeuwigheid. Na een minuut of 10 kwam Pim (zoon van Marc) aangerend; hij vroeg wat er was gebeurd. Nadat ik kort verslag had uitgebracht belde hij Marc. Die hoorde het aan en wist vrijwel zeker dat het een zekeringskwestie moest zijn. Pim kreeg instructie waar hij het moest zoeken en inderdaad ergens diep onder het zitje was een stekertje losgeschoten door die klap tijdens het raken van die pokken putdeksel. Snel helm op... starten... broem... en richting pitstraat. Pim kon weer in draf terug. De rest van de training hebben we gebruikt om alles nog maar eens te checken en hier en daar een extra tiwrap te trekken. Het vertrouwen had hoe dan ook al de eerste deuk te pakken.

De race

Om 18.00 uur stond de hele meute opgesteld in Le Mans opstelling. Vervolgens duurde het nog bijna een kwartier voor het startschot viel. Totaal reden er 17 teams mee, waarvan wij op de oudste machine (1971). Verder voornamelijk Japanse 'youngsters', maar ook Europees spul uiteraard. De prachtige

09

10

11

Laverda Jota van team Kloppers/Eekhuis viel helaas vroegtijdig uit met pech aan de carburatie. Later zou er nog 1 team uitvallen. Na de eerste probleemloze sessie van Marc mocht ik in het zadel. Aangezien het een endurance demo is, gaat het niet om de meest snelle maar meest constante tijd over de gehele race van 3 uur. Omdat we geen laptimers of pitborden hadden was het een beetje aftasten. Ik had de gang er lekker in en hervond weer vertrouwen. Na de wissel bleek dat ik zeker 6 seconden sneller de rondjes deed dan Marc. Dus de sessies daarna iets minder gas. Alhoewel, minder gas, fuck it. Gas erop! Te leuk om die koppelfiets lekker te laten werken. Gezien het beperkte deelnemersveld waren er niet echt duels uit te vechten. In mijn derde sessie was het weer opletten. De benzinedop klapte open waardoor ik een klets nattigheid in mijn nek voelde, snel dichtdrukken dacht ik. Vervolgens snel naar binnen, ductape erop en weer door. Daarna zag ik net voor mijn wissel dat het plaatje, waarmee de knotsgrote toerenteller op de kroonplaat bevestigd zat, op een haar na was afgescheurd. Toen ik bijna stilstond in de pitstraat was het plaatje volledig afgebroken. Laverda en trillen: altijd al een bewogen huwelijk

geweest. Poefff. We ontdekten ook gelijk dat de aluminiumtank door het getril last had van haarscheurtjes. Gelukkig was het een thuiswedstrijd en konden we bij AMT - het bedrijf van de gebroeders Weijtens - snel de oude tank ophalen en wisselen. De resterende racetijd verliep verder zonder problemen. Toen het begon te schemeren hadden we onze laatste wissel. Marc zou getooid met fel licht de Scuderia Cazzo Vecchio Laverda over de meet gaan brengen, want na bijna 3 uur brommen zou het toch niet meer mis mogen gaan. Toen het moment daar was en we de zware twin hoorden aankomen denderen gingen we allemaal uit onze plaat. Na de uitloopronde kwam Marc binnen en ging de eerste fles bronwater leeg in zijn kraag. Uitzinnig waren we, het was gelukt. Na de felicitaties over en weer en een bemoedigend liefdevolle schouderklop op de Laverda was het tijd voor een biertje.

Historie schrijven

De Cazzo Scuderia Vecchio fanclub, die ons had aangemoedigd tijdens de race, was nu ook in het 'rennerskwartier'. Onderwijl bestelden we bij de

Foto's: Hans van der Lem

12

13

09 - De schemer deed zijn intrede, mijn laatste sessie

10 - YES!!! Over de meet....

11 - Om zeker te zijn dat we het gingen halen toch maar een andere tank erop

12 - Lungo in volle vaart de duisternis in

13 - Net na de 'Cavadouche' een onvergetelijke moment!

foodtruck verse patatten met Belse mayo, want we hadden trek als een gek. Vanaf een aardappelkistje riep de SAM-penningmeester Carolien de Weerd de meute tot de orde. Tijd voor de afsluiting. De prijzbekers, bloemen en flessen cava stonden er schitterend bij, aangelicht onder de prikkabel van de dampende foodtruck. Zonder microfoon begon Carolien eerst iedereen te danken voor de mooie middag en avond.

Alle teams hebben de boel recht weten te houden en er waren slechts twee uitvallers. De spanning stijgt... Nadat ze de derde plaats in de Vintage klasse bekend had gemaakt bleek het team helaas al vertrokken te zijn. Op naar de tweede plaats dan... "dat is geworden Marc en Maurijn van Cazzo Scuderia Vecchio". Toen ging het licht even uit... ik sprong vervolgens in de boomlange nek van Marc, de Cava werd ontkurkt en in zijn geheel leeggespoten in en op onze raceoveralls die we nog steeds aan hadden als ware kampioenen. Uit de kitscherige plastic prijzbekers dronken we de laatste druppels onder luid gejoel van onze fans. "Leve Laverda!"

Marc bedankt voor de memorabele herinnering, op naar september 2019 en Hans jij nog bedankt voor de fraaie foto's!